

[Justitsministeren.]

være af overordentlig Betydning for Landet og dermed for Demokratiet at sørge for en ordentlig Lønning til Dommerne, men det har intet med det Spørgsmaal at gøre, om det Embede, der her er Tale om, bliver delt i to Embeder af 2den Grad. Det afgørende er, om der kommer en Reform paa dette Omraade med større Lønninger til Dommere og Dommerfuldmægtige.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard spurgte, om man efter Nyordningens Gennemførelse kunde vente at faa Tingbogsattesterne, som det nu tog 10 Dage at faa, hurtigere. Jeg kunde tænke mig, at det ærede Medlem har tænkt, at man maaske kunde faa dem paa fem Dage, naar man faar to Retskredse. Derom skal jeg ikke udtale mig. Jeg ved ikke, hvilke Grunde der er til, at man ikke kan faa dem hurtigere, men det skyldes maaske det store Arbejde i Løgstørkredsen.

Jeg takker i øvrigt for den mere eller mindre velvillige Behandling, Lovforslaget har faaet her i Landstinget, og skal naturligvis give alle fornødne Oplysninger i Udvalget.

Steincke: Det er ikke min Mening at fortsætte Diskussionen om de forskellige Realiteter, da Lovforslaget skal behandles i et Udvalg; derfor skal jeg blot sige til det ærede Medlem Hr. Rytter, der gentagende betonedede, at Afstanden ikke kunde være afgørende, at vi forhandler jo nu under ganske andre Forhold, end da vi tidligere drøftede Spørgsmaalet om Dommerembeders Nedlæggelse og Oprettelse. Men alt dette kan vi se nærmere paa i Udvalget. Hensynet til Befolkningen maa her gaa forud for det Princip, vi i øvrigt alle er enige om.

Det ærede Medlem Hr. Rytter bebrejdede mig — en Bebrejdelse, jeg paa ingen Maade havde ventet —, at jeg ikke begyndte med en fyldig historisk Redegørelse for disse Spørgsmaal. Jeg havde to Grunde til ikke at komme med en saadan Redegørelse, dels at jeg formodede, at det høje Landsting erindrede de tidligere Diskussioner, dels og navnlig, at en saadan Redegørelse i alt væsentlig vilde komme til at handle om mine egne gode Gerninger, som det ogsaa fremgik af det ærede Medlem Hr. Rytters Udtalelser. Det vilde jeg hellere have; at han fremsatte en Redegørelse for end jeg selv, og det lykkedes det mig ogsaa at opnaa.

Det er ganske urigtigt, at jeg har gaaet rundt og været fornærmet paa det ærede

Medlem i 8 Aar for hans Afstemning. Skulde jeg lægge nogen synderlig Vægt paa det ærede Medlems Afstemninger, maatte jeg gaa rundt i en kronisk Ophidselsestilstand.

Rytter: Det troede jeg virkelig ogsaa det ærede Medlem gjorde.

Den højtærede Justitsminister var inde paa Spørgsmaalet om Oprettelsen af disse smaa Embeder og paa, at det maaske var gavnligt. Det er imidlertid et principielt Spørgsmaal, som vi kan komme tilbage til i Udvalget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om højere Lønninger er jeg fuldstændig enig i, at de Dommerlønninger, der ydes for Øjeblikket, er ganske utilstrækkelige. Vi maa huske paa, at vi nu har gennemført den Regel, at Dommerne som Hovedregel ikke maa have Bibeskæftigelse. Naar de er i 70 Aars Alderen, staar de derfor uden noget som helst. Derfor kan vi ikke undgaa at tage Standpunkt til Spørgsmaalet om, hvorvidt Dommerlønningerne skal sættes op. Vi kan heller ikke komme uden om Spørgsmaalet for Dommerfuldmægtigenes Vedkommende, for Dommerfuldmægtigenes Stilling er for Øjeblikket — jeg var lige ved at bruge et meget stærkt Udtryk — ganske usømmelig, idet Forholdet er det, at naar de efter at have studeret saa og saa mange Aar kommer ud og faar et af disse Dommerfuldmægtigembeder, kan de ikke eksistere. Og hvordan er saa Udsigterne? Efter saa og saa mange Aar gaar de ind i et meget lille Dommerembede, navnlig naar vi faar mange 2den Klasses Dommerembeder. Der maa derfor ske en Ændring heri, men i saa Henseende ser den højtærede Justitsminister og jeg helt forskelligt paa det, for jeg tror, man opnaar det rette ved, at Befolkningen ser, at vore Embedsmænd har rigeligt at bestille, saa det ikke kommer til at hedde: Har den Mand virkelig saa meget at gøre, at Lønnen bør sættes op? En Dommer sagde engang til mig: Jeg lønnes kongeligt for det Arbejde, jeg har at udføre, men jeg har desværre næsten intet Arbejde, og derfor kan jeg ikke leve. Saaledes er det for mange Dommere — jeg ser bort fra den nuværende Tilstand, hvor Forholdene selvfølgelig har forandret sig noget, men jeg tror altsaa, at den højtærede Justitsminister er vel optimistisk, naar han tror, vi kan faa Dommernes og Dommerfuldmægtigenes Løn hævet, medmindre vi over for Befolkningen tydeligt og klart kan godtgøre, at de ogsaa har noget at bestille. Hvad angaar det, jeg sagde om Afstanden, har det ærede Medlem Hr. Steincke